

III.

Царю мой! Ти идешъ съ раскрити обятїя,
 Съсъ твойгѣ герои, съсъ твойгѣ орли,
 Свободни да сторишь горкитѣ си брата
 Съ единъ махъ да смажешъ тиранитѣ зли.

Ти идешъ, катъ прѣскашъ надѣжди, царь сяень,
 И толеосъ шумъ, радость, свѣтликъ и заря,
 Тжй, щото цѣлъ истокъ помисли замаянъ,
 Че слънцето тозъ пжтъ отъ сѣверъ изгря!

Да, слънце! Но слънце, шо води по себе
 Трескавици, бури, дѣ правда киши,
 И злото наказва и гнилото трѣби
 И рабски вериги съ жарѣтъ си тони!

Царю мой! Видѣхъ те катъ идеше красенъ
 Верѣдъ блясъкъ и слава, срѣдъ грѣмотъ и шумъ,
 Съ тозъ ликъ благороденъ, съ тозъ погледъ гордъ, ясенъ,
 Що вѣчно остоятъ въ човѣшкиятъ умъ!

Царю! и когато вървеше въсхвалень
 Срѣдъ рой генерали, срѣдъ хоръ князове,
 Привѣтствуванъ шумно въ тозъ ходъ триумфаленъ
 Отъ хиледи уста, сърдца, гласове;